

Lieve vrienden van VZW Que Te Vaya Bien,

Er is wereldwijd veel gebeurd sinds de vorige nieuwsbrief in april. Terwijl we gezamenlijk nog steeds in de ban van het coronavirus zijn, ben ik blij dat we een nieuwsbrief met positieve noten kunnen presenteren. Crisistijd zorgt voor inkeer, solidariteit en nieuwe kansen. Laten we samen aan deze nieuwe weg blijven timmeren!

Liefs en groetjes in naam van heel het bestuur van VZW Que te vaya bien, Eva Geerts

Gevolgen maatregelen coronavirus in Bolivia

Sinds maart zitten we in quarantaine in Bolivia. Tot eind augustus heerste er een avondklok van maandag tot vrijdag van 17u tot 5u en in het weekend mochten de kinderen, elk begeleid door een volwassene en de mensen ouder dan 65 jaar naar buiten tot 12u. Gelukkig zullen deze maatregelen vanaf september flexibeler worden: we zullen naar buiten mogen tot 20u tijdens de week en tot 16u in het weekend. Gelukkig controleert de politie enkel transport. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat ik toch stiekem een paar ritjes op de fiets heb gemaakt en wandelingen naar de wijkspeeltuintjes in de buurt met mijn kinderen.

Ondertussen is de economische ravage enorm. Technische werkloosheid bestaat hier niet. Onze familieleden en vrienden hebben financiële kopzorgen. Ze hebben allemaal hun inkomen achteruit zien gaan, maar de vaste kosten blijven gelijk. Het sociale netwerk dat zo belangrijk is in de Boliviaanse cultuur is aangetast door de quarantaine. Bovendien is opeens iedereen geconfronteerd met grote uitdagingen, zodat elkaar helpen niet evident is.

Wat me veruit het meeste raakt, zijn de gevolgen voor de kinderen en de jeugd. Het schooljaar is volledig geannuleerd in Bolivia. Officieel mogen kinderen enkel naar buiten op zaterdag en zondag. Ze mogen geen openbaar vervoer nemen, niet naar de winkel of de markt. Ze kijken op YouTube naar filmpjes van spelende kinderen. Ze helpen met huishoudelijke karweitjes. Veel kinderen blijven ook alleen thuis achter omdat beide ouders noodgedwongen voor inkomen moeten zorgen.

Leerkrachten doen hun best. Ze sturen toch nog taken op via Whatsapp en waar mogelijk geven ze online bijles. Jammer genoeg kan dit de behoefte aan uitdaging, avontuur en sociaal contact van de kinderen niet sussen. Deze situatie zal nog minstens tot en met december duren.

We willen dan ook een warme oproep doen aan onze Belgische achterban om de krachtige campagne van Plan International te steunen. Blijkbaar hebben 463 miljoen kinderen wereldwijd geen afstandonderwijs gehad tijdens de lockdown. Een hallucinant cijfer. Door een gratis SMS te sturen met de tekst SCHOOL naar 8810 help je Plan International om deze problematiek onder de aandacht te brengen. Voor meer informatie verwijst ik jullie graag door naar het artikel verschenen op vrt.be:

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/30/20-miljoen-meisjes-wereldwijd-kunnen-niet-meer-naar-school/?fbclid=IwAR1h7vLX2GnAmf2D3WKcR2v-xS403n0EQvNh9qjFPnS1SbfEUW9TTdjD2-s>

Politieke en sociale onrust in Bolivia

De interimregering blijft voorlopig op post. Er is een tweede uitstel van de verkiezingen gekomen omdat de piek van de coronagolf verwacht wordt voor september. Waar de verkiezingen eerst verzet waren van 3 mei naar 6 september zullen ze nu doorgaan op 18 oktober. Toen het tweede uitstel aangekondigd werd, kwam er luid protest bij de vakbonden.

Belangrijke invalswegen rondom de grote steden werden geblokkeerd, waardoor transport met voedingswaren, geneesmiddelen en andere producten verhinderd werd. Rellen bleven niet uit. Na overleg tussen politieke partijen, de vakbonden en het kiestribunaal kwam er een akkoord om de blokkades op te heffen met de zekerheid dat op 18 oktober de verkiezingen door zullen gaan.

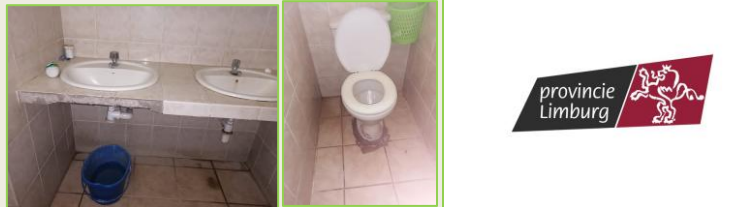
De situatie is behoorlijk uitzichtloos. De sociale kloven die er in Bolivia heersen tussen de stedelingen en de plattelandsbevolking, de hooglanders en mensen uit de laagvlakte, de MAS-aanhangers en de oligarchie, worden alsmaar groter. Of de democratische verkiezingen betrouwbaar zullen zijn en de uitslag gerespecteerd zal worden, is zeer twijfelachtig. Terwijl de nood voor daadkrachtig en democratisch gedragen beleid met betrekking tot economische herstel, onderwijs, gezondheidszorg en milieu alleen maar toeneemt.

Steun aan Alalay dankzij de Provincie Limburg

Net vanwege de precaire situatie in het dagelijks leven van de Bolivianen en de politieke, sociale en economische onrust zijn we zeer blij dat we Alalay hebben kunnen steunen met de hulp van de Provincie Limburg. We krijgen 9000 euro steun voor een project om de sanitaire voorzieningen in Alalay te renoveren en de veiligheidsmaatregelen te verzekeren. Dankzij jullie steun kunnen we daar vanuit VZW Que te vaya bien nog eens 3500 euro bovenop doen.

De kinderen in Alalay blijven voorlopig ook gewoon allemaal op het terrein van het tehuis. Er is een extra personeelslid aangenomen om huiswerkbegeleiding te voorzien zodat de kinderen toch nog intellectueel en cognitief uitgedaagd blijven. De verveling loopt soms hoog op. Maar creativiteit en optimisme winnen het telkens weer.

Verhuis naar België

Na lang beraad hebben Fernando en ik besloten om naar België te verhuizen. Ook Fernando zijn loon is achteruit gegaan omdat een deel van zijn inkomen afhangt van de omzet van de onderneming waar hij voor werkt. Halina is duidelijk klaar om te starten in de kleuterklas. En als moeder ben ik op dit moment veel aan mijn huis gekluisterd omdat het zo lastig is om me samen met Halina en Nolan te verplaatsen. De toenemende onrust in Boilvia baren ons grote zorgen. En we zien niet meteen licht aan het einde van de tunnel.

Uiteraard is zo een beslissing altijd dubbel voor ons. We zullen de mensen, het mooie weer, het lekkere fruit, de flexibele levenshouding en ons gezellig huisje zeker missen. Gelukkig zullen we in Lommel kunnen genieten van het samenleven met mijn ouders, onze fiets en de vrijheid om ons te bewegen, de natuur, de stedelijke bibliotheek en het zwembad, de school, de ontwikkelingskansen en de sociale zekerheid. En we kijken er natuurlijk naar uit om jullie allemaal weer terug te zien!

Als de administratie voor de visumaanvraag van Fernando en de vlucht naar België een beetje mee willen werken, zullen we op 10 oktober naar België reizen.

Onze verhuis zal weinig invloed hebben op de werking van VZW Que te vaya bien. We zullen nauw contact blijven bewaren met de kinderen en het personeel van Alalay.

Ik schreef een reflectie over mijn persoonlijke ervaring en leerproces tijdens de afgelopen negen jaren in Bolivia. Je vindt de tekst 'Eruit halen wat erin zit' onderaan deze nieuwsbrief of op mijn website <https://levenscoacheva.wordpress.com/2020/09/07/eruit-halen-wat-erin-zit/>

Dan wil ik jullie nog graag bedanken voor jullie interesse en betrokkenheid bij onze VZW.

Veel liefs en tot snel!

Eva Geerts,

Voorzitter VZW Que te vaya bien

HOE

STEUNEN?

Als je ons financiële steun wilt geven, kan dat, zowel eenmalig als maandelijks, op ons **eigen rekeningnummer** van onze VZW Que te vaya bien:

IBAN: BE47 0017 3904 3480

BIC: GEBA BE BB

Als je ons financiële steun wilt geven, en daar jaarlijks een **fiscaal attest** voor wilt ontvangen, kun je storten op het rekeningnummer van onze vrienden van SOL VZW:

IBAN: BE11 7350 1646 6948

BIC: KREDBEBB

Naam en adres begunstigde: SOL VZW, Stijn Streuvelsstraat 7, BE 3920 Lommel.
Met vermelding: Que Te Vaya Bien.

Wanneer jullie jaarlijks meer dan 40 euro storten op dit rekeningnummer van SOL VZW zullen jullie een fiscaal attest toegestuurd krijgen (België) of een ontvangstbewijs (Nederland). Belangrijk hiervoor is dat eigen naam, achternaam en adres correct worden ingevuld.

Eruit halen wat erin zit

In september 2011 streek ik voor het eerst neer op Boliviaanse bodem. Ik was 23 jaar jong, nieuwsgierig, dapper, vastberaden en vol goesting om er het beste van te maken.

Als stagiaire klinische psychologie in een tehuis voor straatkinderen in Santa Cruz kreeg ik diverse leerdoelen mee van mijn universiteit in Brussel: basisvaardigheden met betrekking tot de beroepsuitoefening ontwikkelen en optimaliseren, professionele vaardigheden en attitudes aanleren, in teamverband werken, in toenemende mate van zelfstandigheid de taken van een klinisch psycholoog leren uitvoeren.

Dat mijn stage in Bolivia er helemaal anders zou uitzien dan een stage in België werd me al snel duidelijk. Een nauwkeurige functiebeschrijving, vaste omkadering, organisatie en planning waren afwezig. Ik besloot om het te bewandelen pad voorlopig te laten voor wat het was en stil te staan, te observeren, trachten te begrijpen. De leerdoelen hield ik in het achterhoofd en het vertrouwen dat als ik me zou kunnen aanpassen aan mijn nieuwe situatie, de Boliviaanse cultuur en de organisatiecultuur, ik als studente psychologie, bewapend met de theorie, mijn steentje zou kunnen bijdragen.

Want daarvoor was ik in Bolivia: om te helpen, beter te maken, meer kinderen te bereiken, een succesvolle reïntegratie in de maatschappij te verzekeren, meer vertrouwen te creëren, diepgaander contact te leggen, sneller de resultaten te behalen, efficiënter te werken.

Negen jaar later sta ik op het punt om terug in België te gaan wonen. Leven in de Boliviaanse cultuur is tot op de dag van vandaag een uitdaging voor mij. Ja, ik heb gewerkt als psycholoog in Alalay en op zelfstandige basis in een multidisciplinair centrum, in scholen en in mijn eigen praktijkruimte. Ik heb een huis gekocht en verbouwd en ik heb twee prachtige kinderen op de wereld gezet. Ik kook *majadito*, *guiso de fideo*, *milaneza* en ik krijg complimenten van de Bolivianen dat het goed smaakt. Ik weet in welke situaties ik vijf minuten, twintig minuten, een uur of twee uur te laat moet komen om naar Boliviaanse normen op tijd te zijn. En ik bewonder de flexibiliteit, de aandacht voor de ander, het probleemoplossend vermogen, de veerkracht en het doorzettingsvermogen van de Boliviaanse mensen.

En toch blijven niet gedeelde waarden en normen, een andere wereldvisie, mijn Europees geprogrammeerde chip me parten spelen. In contact met Bolivianen confronteer ik door anders te doen, anders te zijn en anders te reageren. Ondertussen weet ik waar ze raar van op kunnen kijken: mijn directheid, mijn rigiditeit (mijn kinderen moeten een dutje doen na het middageten en tussen 20h30 en 21h30 gaan slapen), mijn *liberale* denken zoals ze het zelf graag uitdrukken, m'n egocentrisme wanneer ik mijn eigen wens hardop durf uit te spreken (wat uiteraard niet hoeft te betekenen voor mij dat die wens ook ingelost dient te worden). En weet ik waar mijn zwakheden liggen: verschillende balletjes opgooien om er achter te komen welke mogelijke situatie het beste uitkomt voor alle betrokken partijen vind ik een tijdrovende, frustrerende en inefficiënte methode (*Zeg gewoon wat je denkt!*), mijn mening achterhouden of een andere kleur geven om vervelende gevoelens te vermijden, lukt me dikwijls niet (met gekwetste personen en afstandelijke relaties tot gevolg).

En dat maakt me verdrietig. Want ik ging er het beste van maken: diepgaande relaties met wederzijds begrip en vertrouwen aangaan, zoveel mogelijk bijleren van elkaar, de meest bevredigende levenservaringen creëren voor mezelf en voor de Bolivianen die me omringen.

Tot ik afgelopen week, na moeizame communicatie met Boliviaanse vrienden die belangrijk voor me zijn, reflecteerde over mijn persoonlijke houding. Ik beseft nu dat ik er niet noodzakelijk het beste van hoeft te maken. Deze uitdrukking of iets gelijkaardig heb ik trouwens zelden gehoord in Bolivia. Een andere levenshouding is om uit de situatie te halen wat erin zit. Of zoals de Bolivianen zeggen *sacarle el jugo* (het sap eruit halen), en de Boliviaanse jongeren moedigen elkaar aan met de uitdrukking *aprovechalo a full* (maak er optimaal gebruik van).

Ik kan de werkelijkheid en personen die me omringen accepteren zoals ze zijn en laten zijn, met al hun schoonheden en tragieken, deugden en onkundes. En ik kan mezelf accepteren zoals ik ben, met geprogrammeerde Europese chip, geïnspireerd en bijgestuurd door Boliviaanse overtuigingen, waarden en normen, met mijn intenties, wensen en zeker ook met mijn beperkingen en blinde vlekken.

Dan hoeft ik er niet meer het beste van te maken, maar dan haal ik eruit wat erin zit. Niet meer *het kan altijd beter*, niet meer *nooit genoeg*, niet meer knokken, frustreren en teleurstellen. Wat een opluchting. Zo vermijd ik dat de Bolivianen zich afgewezen en minderwaardig voelen omdat ik ze de boodschap geef dat het beter kan en beter moet. Zo ben ik zelf meer tevreden over de persoon die ik ben. En misschien was juist mijn houding van er altijd het beste van te willen maken de factor die mijn integratie in de weg zat.

Analyseren en aanvoelen wat haalbaar is in het moment, voor mezelf en voor de mensen die me omringen, is ongetwijfeld een meer functionele, natuurlijke en aangename houding. Niet het beste nastreven, maar samen de logische en gewenste volgende stappen nemen, met het geloof dat we allemaal ons best al doen – dat is in ieder geval wat de Bolivianen me getoond hebben de afgelopen jaren.

Ontwikkelingssamenwerking draait om samen ontwikkelen. Het potentieel dat in ieder van ons zit, tot uiting brengen. Onderwijskansen en ontwikkelingskansen aanreiken. Financieel draagvlak verzekeren zodat mensen de ruimte en tijd krijgen om uit zichzelf te halen wat er reeds in hun zit.

Ik neem m'n nieuwe levenshouding alvast mee naar België, waar de omgekeerde cultuurshock me uitdagend staat op te wachten.

